

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 3C/40/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3608899647
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Vigaš
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2017:3608899647.18

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Partizánske sudcom Mgr. Michalom Vigašom v právnej veci žalobkyne V. F., O. B. V., F. W. Č.. XXX/XX proti žalovanému: 3/ Petit Press, a.s., IČO: 35 790 253, so sídlom v Bratislave, Lazaretská č. 12, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou Paul Q, s.r.o. so sídlom Twin City, Block A, Karadžičova 2, Bratislava, IČO:35 906 464, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Žalovaný v 3/ rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2.000,- € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti sa žaloba voči žalovanému v 3/ rade z a m i e t a .

III. Súd žalovanému v 3/ rade proti žalobkyni náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou doplnenou naposledy v znení zo dňa 30.05.2014 proti žalovaným v 1. až 4. rade domáhala zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 66 387,84-€ (2000000,- Sk) od každého zo žalovaných ako aj písomného ospravedlnenia, a žalovanému v 3. rade sa domáhala do troch dní od právoplatnosti rozsudku uverejnenia ospravedlnenia v denníku "SME", so znením : " Dňa 30.04.2002 sme informovali našich čitateľov v článku nazvanom "Vedúca školskej jedálne okrádala deti" na strane 4 o vedúcej školskej jedálne V. F.. informácie tam uverejnené sme u tejto osoby nijakým spôsobom neoverovali. Čerpali sme výlučne z informácií, ktoré boli prístupné v Tlačovej agentúre SR, Spravodajský servis a neoverovali sme si objektivnosť a pravdivosť týchto informácií. Uznávame, že sme zverejnením nepravdivých informácií spôsobili V. F.. ujmu za čo sa jej týmto ospravedľujeme." Predmetné ospravedlnenie vychádzajúc zo záverečného prednesu dňa 30.5.2014 žiadala tiež zverejniť v denníku Nový čas.

2. Žalobkyňa bola poučená podľa ust. § 5 Občianskeho súdneho poriadku o tom, aby špecifikovala, ktoré uverejnené informácie v texte jednotlivých ospravedlnení sú nepravdivé, spôsobilé jej spôsobiť ujmu, na čo žalobkyňa dňa 28.02.2003 doplnila texty ospravedlnení o tieto nepravdivé informácie 1. nie je pravdou, že spôsobilá škodu za 38.000Sk, 2. nie je pravdou, že kontrolu vykonávala komisia - kontrolný orgán z Krajského úradu v Trenčíne a z Okresného úradu v Partizánskom, 3. nie je pravdou, že dôvodom neplatnosti rozviazania pracovného pomeru je jeden formálny dôvod a nie je pravdou, že objednávala zakázané potraviny.

3. Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 3C/40/2008 z 30.05.2014 súd vo vzťahu k žalovanému v 3/ rade rozhodol tak, že žalovaný v 3. rade je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2000,-€ do troch dní od právoplatnosti rozsudku vo zvyšnej časti súd

žalobu voči žalovanému zamietol. Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala odvolanie žalobkyňa ako aj žalovaný v 3/ rade.

4. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 9Co/833/2014 - 819 z 22.10.2015 súd o odvolaniach rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu vo vzťahu k žalovanému 3/ zrušuje a v tomto rozsahu vracia okresnému súdu na ďalšie konanie a vo zvyšujúcej napadnutej časti rozsudok okresného súdu potvrdzuje. Rozsudok nadobudol právoplatnosť vo vzťahu k žalovaným 1/, 2/ a 4/. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačné odpovede na otázky testu proporcionality, na základe ktorých sa dá ustáliť, ktorá sloboda má byť uprednostnená nevyplývajú, a z tohto dôvodu rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu žalovanému v 3/ rade zrušil a v tomto rozsahu mu vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobkyňou proti ostatným výrokom rozsudku vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Keďže súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver a ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v zostávajúcej napadnutej časti, na ktoré podľa § 219 ods. 2 O.s.p. v plnom rozsahu odkázal pri svojom závere o zamietnutí zvyšnej časti žaloby voči žalovaným 1/ a 3/ a o zamietnutí žaloby proti žalovaným 2/ a 4/v celom rozsahu. V tomto smere odvolací súd konštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie.

5. Podľa § 391 ods. 2 z. č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

6. Výroky odvolacieho súdu a odôvodnenie rozhodnutia tak mali význam aj z hľadiska toho, čo má byť predmetom dokazovania, po vrátení veci na ďalšie konanie. Možno mať za to, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, avšak výrok rozhodnutia súdu nemá oporu v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie.

7. Súd na pojednávaní dňa 15.11.2017 nepripustil zmenu žaloby žalobkyne proti žalovanému v 3. rade v znení zmeny žaloby na podklade návrhu z 25.07.2017 (obsahovo totožný petít s vyjadrením z 16.10.2017). Možno sa stotožniť s právnym názorom žalovaného v 3. rade v znení jeho písomného vyjadrenia zo 07.08.2017 doručeného súdu 14.08.2017, poukazujúc na § 371 CSP, pričom pokiaľ nemožno žalobu meniť v odvolacom konaní, bolo by v rozpore s uvedeným pravidlom aj pripustenie zmeny žaloby v konaní po vrátení veci na opätovné prejednanie. Tiež je potrebné uviesť, že vo vzťahu k ďalším trom žalovaným stranám bolo sporové konanie právoplatne skončené. Prípadné dokazovanie ak by potreba dokazovania vyplývala z právneho názoru, ktorý je pre súd inštancie záväzným, by tak nemalo presahovať pôvodný žalobný návrh. Napokon je potrebné uviesť, že pokiaľ sa aj zmena žaloby týka úpravy výšky nemajetkovej ujmy vyčíslenej v peniazoch a tou je aj požadovanie celej pôvodne vyčíslenej výšky nemajetkovej ujmy, zohľadňujúc procesný neúspech u ostatných žalovaných, od žalovaného v treťom rade, ide o zmenu žaloby, pretože títo vychádzajú zo znenia žalobného návrhu neboli žalovaní ako dlžníci solidárni. Súd poukazuje aj na skutočnosť, že de facto opätovné prejednanie veci na podklade zmenenej žaloby by bolo aj v rozpore s účelom civilného sporového konania a to poskytnutia rýchlej, efektívnej ochrany práv, v rozpore s princípom právnej istoty a zásady koncentrácie konania, ktorá bola v konaní o ochranu osobnosti súčasťou aj pred nadobudnutím účinnosti CSP účinného procesného právneho predpisu a to § 118 a Občianskeho súdneho poriadku.

8. Z poukazom na uvedené súd nevykonala s výnimkou výsluchu svedka X. S. z dôvodov uvedených nižšie už žiadne ďalšie navrhnuté dôkazy, pričom k rozsahu dokazovania súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 3C/40/2008 z 30.05.2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 9Co/833/2014 - 819 z 22.10.2015. Pokiaľ by dokazovanie nebolo dostatočné odvolací súd by rozsudok na odvolanie žalobkyne zrušil aj vo vzťahu k žalovaným v 1/, 2/ a 4/ rade, pretože aj návrhy žalobkyne na doplnenie dokazovania nesmerovali len k žalovanému v 3/ rade.

9. Súd vykonal dokazovanie výsluchom svedka X. S. na návrh žalobkyne, prihliadnúc na zásadu ústnosti konania, pričom súd má za to, že nejde o doplnenie dokazovania v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu, pretože z čestného vyhlásenia svedka (úvahy o svedectve osoby v rozhodnom čase blízkej žalobkyne) súd vychádzal už odôvodňujúc pôvodné rozhodnutie. Svedok v podstate len potvrdil

jeho pôvodné vyjadrenie, a súd má tak preukázané, že v čase keď uverejnený článok v denníku SME, udržiaval pomer a bol blízkou osobou žalobkyne, pričom ako uviedol, tento vzťah ukončil aj v dôsledku článku v novinách ako aj reakcií ľudí (priateľov) na to, že žalobkyňa bola spájaná s krádežou jedla zo školskej jedálne. Pokiaľ niekam išli, priatelia sa od nej odťahovali, prestala chodiť na návštevy. Denník SME s článkom mu ukázala manželka.

10. Súd tak vychádzal z dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní doplnených len o výsluch svedka X. S., z výsledkov dokazovania tak vplývajú nasledovne.

11. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že jej telefonoval syn z Bratislavy a kamarát z Prievidze, aby si zakúpila denník Národná obroda, SME, že sú tam dehonestujúce články o jej osobe. Dňa 2.5.2002 bola na lekárskom vyšetrení v Bratislave a mala telefonovať, aby si zakúpila Nový čas, kde bol uverejnený článok s informáciami voči jej osobe, ktoré považuje za nepravdivé. Dňa 30.4.2002 telefonovala s kolegyňou, pracovníčkou okresného súdu, aby si kúpila Národnú obrodu. Dňa 26.4.2002 prišli za ňou dvaja pracovníci Nového času do miesta bydliska s tým, že boli na okresnom úrade a základnej škole a rozprávali jej o protokole o kontrole, povedala im, že vec nie je právoplatne skončená s tým, že trestný rozsudok vynesený v novembri 2002, proti ktorému sa odvolala bude zrušený. Informácie boli čerpané od prednostu Okresného úradu p. Z. a riaditeľky Základnej školy na ul. Obuvníckej, ktorá je jej zamestnávateľom a vedúceho odboru školstva p. O.. Riaditeľka ZŠ pokiaľ ide o článok v denníku SME uviedla, že žalobkyňa spôsobila škodu 38.000,- Sk. A či sa taký človek môže vrátiť na tú istú stoličku. Protokol považuje za vykonštruovaný, lebo jej žiadna škoda predpísaná k náhrade nebola. Nie je pravdou, že by kontrolu vykonával krajský úrad alebo okresný úrad, tieto vykonávala len jedna pracovníčka odboru školstva, nešlo o komisiu, protokol považovala za vykonštruovaný čo malo za cieľ uvoľniť práve tejto pracovníčke miesto na jej pracovisku. Tvrdila, že nebola nikdy upozornená zamestnávateľom na porušenie pracovnej disciplíny. V sporných článkoch sa uvádza, že objednávala zakázané potraviny, pritom doklad o tom, ktoré potraviny boli zakázané predložila do spisu. V článku sa uvádza, že dôvodom rozviazania pracovného pomeru bol len jeden formálny dôvod čo nie je pravdou. Text článkov považovala za urážlivý, namietala, že by spôsobila škodu zamestnávateľovi. Poukázala na to, že pokiaľ by boli informácie v protokole o kontrole pravdivé, bol by žalovaný v 1. rade ich dal zverejniť hneď po skončení pracovného pomeru. Poukázala na to, že Partizánske je malé mesto a v predmetnej funkcii pracovala 10 rokov, kde sa vystriedalo mnoho detí, pričom podľa mena ich nepoznala, ktoré ju viackrát pristavili na ulici a pýtali sa jej čo sa vlastne deje a čo si to na ňu vymysleli. Denníky si zakúpila na tom základe, že jej bolo povedané, že sú o nej zverejnené nepravdivé informácie, poukázala na to, že aký má dôkaz žalovaný v 4. rade, že okrádala deti, tvrdila, že žiadne potraviny sa nestratili, boli len dopisované resp. donormované.

12. Žalobkyňa ďalej uviedla, že trvá na podanej žalobe v znení žalobného nároku týkajúcej sa ospravedlnenia z 15.07.2002 na čl. 18, dožaduje sa nemajetkovej ujmy vo výške 263.551,35 € čo je po odrátaní sumy 2.000,- € pôvodná suma žalovaného nároku, zotrúva teda na žalobe v znení výroku ako v podaní zo dňa 25.07.2017. V písomných vyjadreniach v odvolacom konaní a následne ako zo dňa 25.07.2017 a 16.10.2017 a v záverečnom návrhu uviedla, že žalovaný sa dopustil neoprávneného zásahu do práv žalobkyne, pretože žalovaný uverejnením článku pod názvom "Vedúca školskej jedálne okrádala deti", čo aj v znení článku sa snažil presvedčiť čitateľov, že žalobkyňa ako vedúca školskej jedálne si neplnila svoje povinnosti, že okrádala deti, ktoré sa v týchto zariadeniach stravovali. Z obsahu uvedeného článku žalovaným jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa konala protiprávne, že jej konanie trvá už niekoľko rokov, že rozhodnutie súdu o neplatnosti výpovede nebude zamestnávateľ akceptovať. Tón celého článku bol zameraný jednoznačne proti žalobkyňi a článok v denníku SME všetky jeho vyjadrenia nadpisu a aj celého textu sú objektívne spôsobilé spôsobiť žalobkyňi ujmu na jej osobnostných právach. Žalovaný o týchto veciach, ktoré zverejnil so žalobkyňou nehovoril, ani nikto z Tlačovej agentúry, z ktorej údajne prevzal informácie a aj prvý ich zverejnil. Informácie, ktoré v článku zverejnil, ktoré mala poskytnúť dvom zamestnancom z denníku Nový čas sú skreslené, neúplné a zavádzajúce a takto ich ako prvý zverejnil žalovaný dňa 30.04.2002 s celoslovenskou pôsobnosťou. Zamestnancov denníka Nový čas upozornila, že informácie, ktoré majú od zamestnávateľa sú nepravdivé a pokiaľ ich chcú zverejniť bude ich žalovať. Nik iný v tejto veci za ňou nebol a nik iný sa nezaujímal o jej názor. Žalovaný konal v rozpore s článkom 23. Ústavy SR a článok 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzhľadom na priebeh konania a výsledky dokazovania je zrejme, že v namietanom článku boli zverejnené nepravdivé, zavádzajúce a účelovo pravdu skresľujúce informácie, ktoré si žalovaný nijakým spôsobom neoveril. Žalovaného neospravedlní ani to, že článok prevzal

s TASR, lebo povinnosťou bolo si tieto informácie overiť, čo neurobil. Podľa § 5 Tlačového zákona vydavateľ zodpovedá za obsah periodickej tlače. Pasívne vecne legitimovanou osobou je vydavateľ, aj keď bol článok prevzatý s TASR. Žalobkyni ani žalovaný ani TASR nedala priestor na vyjadrenie a podľa vyjadrenia svedkov ho nedala ani ostatným žalovaným, lebo informácie prevzala od autorov článkov iného média, ktorý článok zverejnil až o 2 dni po žalovanom, teda tieto nepravdivé informácie už neboli novinkou, preto sa žalovaný nemôže obhajovať výrokmi, že aj iné média poškodili moje meno, čím na strane druhej uznáva, že zverejnením nepravdivých a neoverených informácií mi spôsobil značnú ujmu na mojich osobnostných právach. Tvrdí, že téma bola aktuálna, preto informoval čitateľov. Zamestnávateľ dal žalobkyni okamžitú výpoveď 20.03.2001 a žalovaný zverejnil článok o viac ako rok neskôr a to 30.04.2002 a to až potom, keď chceli spochybniť rozhodnutie súdu, ktorý vyniesol rozsudok, že okamžité zrušenie pracovného pomeru bolo neplatné. Žalovaný porušil článok 10. Dohovoru ESD práva lebo tento nezaručuje slobodu prejavu bez obmedzení, ale že v súlade s 2. odsekom výkon tejto slobody zahŕňa povinnosti a zodpovednosť, ktoré sa vzťahujú na tlač. Záruka článku 10. Dohovoru ponúka v prípade spravodajstva o otázkach verejného záujmu, ktorá je podmienená tým, že novinári konajú v dobrej viere, že poskytujú presné a vierohodné informácie a rešpektujú pritom novinársku etiku. Žalovaný nekonal v dobrej viere, neposkytol vierohodné informácie a ani nerešpektoval novinársku etiku. Nepravdivé opísanie deja je zásahom do práv chránených ustanovení článku 10. Dohovoru. Okrem nepravdivých informácií, ktoré žalovaný v článku uviedol, boli aj informácie pravdu skresľujúce, keď uvádzali o predchádzajúcom rozviazaní pracovného pomeru ako i postupu súdu, ale niektoré skutočnosti skutkového deja zámerne neuviedol. Teda ani tieto informácie nemožno považovať za pravdivé, opísanie skutkového deja teda nemožno považovať opísanie spôsobom, ktorý čitateľovi neumožňuje z opisu deja urobiť si vlastný hodnotiaci úsudok. Uvedenie neúplného skutkového deja má potom za následok, že tento skutkový dej nebol opísaný pravdivo a teda nie je pravdou. Ak potom na základe nepravdivého opisu skutkových okolností pisateľ vyjadril svoj hodnotiaci úsudok o skutočnostiach, ktorými môže zasiahnuť do práv chránených ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka a nasl. ide o úsudok, ktorý neumožňuje čitateľovi urobiť si vlastný úsudok o veci vychádzajúcich z pravdivých skutočností a môže mať preto za následok aj skreslenie hodnotiaceho úsudku čitateľa. Žalobkyňa sa roku 2008 stala plne invalidnou, pre pretrvávajúce dopady zo zverejnenia nepravdivých informácií žalovaným o jej osobe. Jej dôchodok je vo výške 368,- € čo je pod hranicou minimálnej mzdy a to len pre likvidačnú kampaň zverejnenú žalovaným, nakoľko bolo jasné, že zverejnené informácie ovplyvnili konanie viacerých osôb. Nie len, že prišla 3 krát neoprávnene o prácu, už si žiadnu prácu nenašla, pretože ju nikto nechcel zamestnať. Súdu bolo preukázané, že bola niekoľko rokov evidovaná na úrade práce ako nezamestnaná, kde musela pravidelne mesačne predkladať potvrdenia, že si hľadá prácu, ale každý ju odmietol. Niekoľko rokov žila len z dávky v hmotnej núdzi aj dvoma nezaopatrenými deťmi, ktoré jej boli zverené po rozvode manželstva do opatery a žili na hranici chudoby, čo poznačilo na zdravotnom stave aj deti. Rozpadol sa jej vzťah a to len pre zverejnenie informácie v denníku SME, ktorý ju opisoval ako okrádačku detí, neprišla len o zdravie, prácu, vzťah, ale hlavne o česť, ktorú jej žalovaný zničil.

13. Žalovaný v 3. rade prostredníctvom právneho zástupcu už skôr v priebehu súdneho konania uviedol, že postup žalovaného v 3. rade je naplnením slobody prejavu, tak ako ju garantuje čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru a iné súvisiace predpisy. Poukázal na to, že nie súd naplnené základné zákonné ani ústavné možnosti obmedzenia slobody prejavu a žaloba nie je právne podložená. Žalovaný v 3. rade informoval o činnosti štátnych orgánov ako aj tvrdenom protispoločenskom konaní žalobkyne. Takéto informácie verejnosti požívajú právnu ochranu. Predpokladom porušenia osobnostných práv je neoprávnený zásah do jej zákonom garantovaných práv a ak je zásah neoprávnený vtedy je v rozpore s platným právom. Ak správa v denníku "SME" požívala ochranu slobody slova v zmysle ustanovení tlačového zákona alebo Ústavy či Dohovoru, nemôže byť v rozpore s objektívnym právom a nemôže znamenať neoprávnený zásah do práv žalobkyne. Nemajetková ujma je žalobkyňou vyčíslená v absurdnej výške, pričom chýbajú základné právne predpoklady pre jej priznanie. Žalovaný vychádzal z jasných informácií, z protokolu o vykonanej kontrole, pričom obsah správy je zameraný na oboznámenie o výsledku súdneho sporu o neplatnosti výpovede a skončenia pracovného pomeru a nie voči žalobkyni. Obsahom je aj informovanie o schodku v potravinách. V písomnom vyjadrení zo dňa 14.08.2017 dôvodil tým, že žalobkyňa titulok článku neuviedla medzi výrokmi, ktoré označila za nepravdivé. Rozoberajúc test proporcionality vo vzťahu k obsahu článku a jeho titulku, ktorý je potrebné hodnotiť ako jeho integrálnu súčasť možno mať za to, že pokiaľ obsahom článku nie je žiaden nepravdivý výrok spôsobilý zásahu do práv žalobkyne, za nepravdivý nemožno označiť ani titulok článku. Článok je objektívny a bol daný priestor na vyjadrenie všetkým zainteresovaným. Miera uspokojiteľnosti práva na ochranu osobnosti je nízka a prípadná ujma na slobode prejavu podstatná, preto je potrebné dať prednosť

slobode prejavu. Ďalej uviedol, že odvolací súd tak právoplatne rozhodol vo vzťahu k žalovanej sume nad rámec 2.000,- € a žalobkyňa sa ich nemôže opätovne domáhať, pretože ide o už rozhodnutú vec (res iudicata). Vzniesol aj námietku premlčania na všetky žalobkyňou uplatňované nároky a to najmä nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnením titulku článku a to preto, že titulok článku nebol predmetom žaloby podanej dňa 07.11.2002. Náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k titulku článku mohla žalobkyňa žiadať na viac do 3 rokov od uverejnenia článku. K absencii vykonania textu proporcionality čo namietol odvolací súd vychádzajúc z textu odôvodnenia poukázal na vyjadrenie z 7.8.2017. Poukázal na zásadu koncentrácie konania platnú aj v čase skoršej právnej úpravy. Žaloba nie je dôvodná, že by ju súd mal zamietnuť v celom rozsahu, nakoľko článok nemal difamačný charakter, neboli v ňom použité akékoľvek nepravdivé tvrdenia, ktoré by boli spôsobilé zasiahnuť do práva žalobkyne na ochranu osobnosti. Autor článku vychádzal z oficiálnych zdrojov. Poukázal na judikatúru ESLP, spor Colombany a ostaných proti Francúzsku z roku 2002, kde súd uviedol že: požiadavka overenia si pravdivosti informácií pochádzajúcich z oficiálneho zdroja podlieha osobitnému režimu a v danom prípade je právo na slobodu prejavu novinárom garantované za podmienky, že konajú v dobrej viere, tak aby prinášali presné a dôveryhodné informácie. Článok nebol urážlivý, útočný, nepoužili sa neslušné vyjadrenia na adresu žalobkyne. Článok bol objektívny, pričom bol daný priestor na vyjadrenia sa všetkým zainteresovaným stranám. Autor článku konal v dobrej viere, že všetky informácie sú pravdivé a dodržal tak novinársku etiku. Je potrebné dať prednosť slobode prejavu pred právom na ochranu osobnosti žalobkyne. Navrhol aby súd žalobu voči žalovanému v 3/ rade v celom rozsahu zamietol.

14. Žalobkyňa predložila do spisu na strane 4 denníka "SME" zverejnený článok z 30.04.2002, ktoré sú súčasťou spisu na č.l. 18-21 a tiež súčasťou prílohovej obálky. Ich obsah, ako aj obsah vyjadrení tam citovaných osôb nebol účastníkmi považovaný za sporný, čo sa týka skutočnosti či boli vyjadrenia uskutočnené a v akom rozsahu boli zverejnené.

15. Z rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 4C/102/01-167 z 18.04.2002, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 5.6.2002 súd zistil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru žalovaného v 1. rade so žalobkyňou zo dňa 20.3.2001 podľa § 53 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce je neplatné z dôvodu, že toto okamžité zrušenie pracovného pomeru nespĺňalo po formálnej stránke podmienky stanovené § 55 Zákonníka práce, z tohto dôvodu bola vyslovená neplatnosť predmetného právneho úkonu. Materiálne podmienky výpovede, teda či porušila žalobkyňa pracovnú disciplínu hrubým spôsobom, súd neskúmal.

16. Podľa Protokolu výsledku kontroly, ktorý vypracovala zamestnankyňa Okresného úradu Odboru školstva, mládeže a telesnej kultúry p. X. V., odborný referent školského stravovania zo dňa 19.03.2001 na č.l. 141-142 v školskej jedálni žalovaného v 4., rade, kde v tom čase vykonávala žalobkyňa funkciu vedúcej školskej jedálne, boli zistené nedostatky v kontrole normovaných dávok surovín medzi žiadankou, kalkulačným listom a stravným listom za obdobie od 1.10.2000 do 28.2.2001 a vyčíslený rozdiel za kontrolované obdobie október 2000 až február 2001 v sume 38 340,02 Sk.

17. Dňa 20.11.2001 pod sp. zn. Pv 231/2001-48 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske obžalobu na obvinenú - žalobkyňu, pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, pre skutok, podľa ktorého ako vedúca školskej jedálne pri Základnej škole na Obuvníckej ulici v Partizánskom v období od 1.10.2000 do 28.2.2001 navyšovala dávky potravín na prípravu stravy nanormované hlavnou kuchárkou prepisovaním kalkulačných listov a žiadaniek tovaru, pričom navyšené dávky potravín odpisovala v stravných listoch ako spotrebované pri príprave stravy, avšak tieto hlavnej kuchárke na prípravu stravy nevydala a ponechala si ich pre vlastnú potrebu, čím spôsobila stravníkom zastúpeným L. Q. škodu vo výške 36 203,46 Sk. Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 1T/153/01-685 z 14.11.2002 bola uznaná vinnou pre uvedený trestný čin a bol jej uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu 1 rok a uložená povinnosť nahradiť škodu podľa obžaloby. Uznesením č.k. 3To/ 44/03-709 z 29.09.2003 Krajský súd v Trenčíne odvolaním obžalovanej napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 1T 153/01-797 z 10.11.2004 súd obžalovanú spod obžaloby oslobodil podľa § 226 písm. c/ Tr. por. účinného do 31.12.2005, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchala obžalovaná. Krajský súd Trenčín uznesením č.k. 1To 22/2005-825 z 25.05.2005 na podklade odvolania obžalovanej a prokurátora rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 1T/74/2009-1343 z 23.11.2011 súd obžalovanú spod obžaloby oslobodil podľa § 226 písm. a/ Tr. por. účinného do 31.12.2005, pretože nebolo dokázané, sa

stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná. Krajský súd Trenčín uznesením č.k. 3To/16/2012-1397 z 12.03.2012 na podklade odvolania prokurátora rozhodol tak, odvolanie zamietol, rozhodnutie vo veci samej tak nadobudlo právoplatnosť dňa 12.03.2012.

18. Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že z výsledkov dokazovania nebolo dokázané, že predmetný skutok, ktorého podstatou je prisvojovanie si potravín určených pre stravníkov sa stal. Na tom nič nemení ani upravovanie noriem na kalkulačných listoch či žiadankách, ktoré vyplývali zo zmenených situácií v druhu a množstve dodaných potravín, či počte stravníkov, ktoré naznačujú len možný spôsob konania obžalovanej.

19. V trestnej veci bol za účelom odborného vyjadrenia k normovaniu a vedeniu evidencie aj odpisovaniu potravín za sporné obdobie vypracovaný znalecký posudok č. 01/2006 z 05.06.2006 a doplnok č. 1 č. 01/2006, č. 01/2007 z 14.01.2007 znalcom z odboru ekonómia a manažment, odvetvie Kontroling, financie, - Ing. Ľubomírom Ochodníckym. Podľa výsledkov znaleckého dokazovania v trestnom konaní, normovanie potravín na kalkulačných listoch v rozhodnom období zodpovedá vareným jedlám a počtom stravníkov. Na stravných listoch a žiadankách tovaru sú v niektorých prípadoch odchýlky v množstvách potravín od noriem. Boli porušené záväzné materiálne spotrebné normy a receptúry pre školské a vysokoškolské stravovanie vydané MŠ SR v r. 1992. Počty stravníkov uvedené v žiadankách - kalkulačných listoch, na žiadankách na výdaj tovaru a na stravných listoch mali byť rovnaké a nemali byť dodatočne menené. Všetky uvedené doklady boli vypracované po termíne na odhlásenie stravníkov. Zápisy na stravných listoch, na žiadankách tovaru a kalkulačných listoch boli sporadicky prepisované alebo dopisované. Na stravných listoch boli niektoré potraviny odpisované dodatočne s poznámkou, že boli použité v predchádzajúcich dňoch. Znalec tak konštatuje, že normovanie a vedenie evidencie, ako aj odpisovanie potravín za sporné obdobie, v prípadoch ktoré uviedol v prílohe posudku, nebolo správne a nezodpovedalo príslušným predpisom. Na základe zistených odchýlok od noriem, na základe cien potravín bola za obdobie 01.10.2000 do 28.02.2001 vyčíslená škoda stravníkom najmenej v sume 27 641,10 Sk. Bola spôsobená navyšovaním dávok potravín na prípravu stravy, nad normované objemy potravín a žiadanky tovaru.

20. Pri vykonaní dokazovania súd nie je viazaný návrhmi účastníkov konania a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatia možnosti konať pred súdom, pretože je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná (Rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo 327/2012 z 30.10.2013).

21. Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

22. Podľa § 13 OZ Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

23. Podľa § 19 ods. 1 Z.č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači, ak bol v hromadnom informačnom prostriedku uverejnený nepravdivý alebo pravdu skresľujúci údaj, ktorý sa dotýka cti občana alebo dobrého mena organizácie, vedeckej alebo kultúrnej inštitúcie, alebo ktorý sa týka činnosti štátneho orgánu, môže občan, organizácia, inštitúcia alebo štátny orgán najneskôr do dvoch mesiacov po uverejnení písomne žiadať šéfredaktora o bezplatné uverejnenie opravy a navrhnuť jej znenie.

24. Podľa § 20 ods. 1 Zákona o periodickej tlači, ak šéfredaktor odoprie opravu uverejniť, ak opravu neuverejní vôbec, ak ju neuverejní spôsobom uvedeným v § 19 ods. 3 a 4 alebo ak uverejnená oprava nebola vyhovujúca, rozhodne na návrh občana (organizácie, inštitúcie, štátneho orgánu) o povinnosti uverejniť opravu okresný súd. Návrh musí sa podať do 15 dní po uplynutí lehoty ustanovenej na uverejnenie opravy. O konaní platí Občiansky súdny poriadok. Súdom určená povinnosť na opravu zaväzuje i nástupcu šéfredaktora. Nedotknuté zostávajú ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti.

25. Súd zotrúva na pôvodnom odôvodnení, pričom opätovne uvádza, že na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalovaný v 1. rade prostredníctvom svojho zamestnanca V.. Z. U. V.. O. poskytol pre tlač vyjadrenia, z ktorých považuje súd za spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti vyjadrenia vtedajšieho prednostu Okresného úradu v Partizánskom p. Z. uverejnené v článku denníka "Nový čas" z 2.5.2002 v znení "Kontrolný orgán z Krajského úradu v Trenčíne aj Okresného úradu v Partizánskom zistili hrubé porušenie pracovnej disciplíny, ktoré si dovoľím nazvať rozkrádaním". Tiež je takým výrok "My spájame výpoveď a rozkrádanie dohromady, pretože výpoveď sme jej dali za rozkrádanie". Ostatné vyjadrenia uverejnené v predmetnom článku a vzťahujúce sa k zamestnancom žalovaného v 1. rade súd nepovažuje za spôsobilé privodiť ujmu žalobkyni. Aj v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 Zákona o periodickej tlači je zrejme, že nie každý nepravdivý či pravdu skresľujúci údaj je povinný vydavateľ opraviť, oprava sa týka len takého údaju, ktorý sa dotýka cti občana, takýmto údajom zákonodarca zrejme nemal na mysli opravu nepresností vo výške vyčíslenej škody (pokiaľ by nešlo o podstatnú nepresnosť) či presné citovanie výpovedných dôvodov, či použitých slov pokiaľ nedošlo k zmene zmyslu použitej vety. Na základe tohto pravidla je potom potrebné posudzovať aj nepravdivý či pravdu skresľujúci údaj z hľadiska jeho spôsobilosti zasiahnuť do osobnostných práv človeka. Z hľadiska samotného nároku vyplývajúceho z práva na ochranu osobnosti, je potrebné každé takéto tvrdenie bez ohľadu na jeho pravdivosť či nepravdivosť posudzovať z hľadiska spôsobilosti privodiť osobe ujmu. Hoci do článkov publikovaných v denníku Nový čas z 02.05.2002 a SME z 30.04.2002 je citované vyjadrenie p. O., že vedúca nakupovala potraviny, ktoré sú v školských zaradeniach "zakázané" (lízanky, cukrovinky, trvanlivé mlieko a pod.), pričom správne ide o neodporúčané potraviny, takéto vyjadrenie súd nepovažuje za pravdu skresľujúce do tej miery, že by táto nepresnosť bola spôsobilá privodiť ujmu na osobnostných právach žalobkyne. Súd má za to, že žalovaný v 1. rade ako štátny orgán mal nie len právo, ale aj povinnosť vyjadriť sa v prípade, ak mal za to, že bola spôsobená ujma a ohrozený či porušený záujem, ktorý má povinnosť chrániť. Nekonal na základe ľubovôle, ale informoval o výsledkoch kontroly. Z Protokolu o kontrole z 19.03.2001 vyplýva, že vznikla škoda, pričom osobou zodpovednou bola osoba žalobkyne. Pokiaľ ide o spochybňovanie samotného protokolu o kontrole, tak vypracovaný znalecký posudok č. 01/2006 z 05.06.2006 a doplnok č. 1 č. 01/2006, č. 01/2007 z 14.01.2007 znalcom v trestnom konaní dospel k rovnakým záverom s výnimkou rozdielu výšky vzniknutej škody. Žalovaný si informačnú povinnosť splnil aj podaním trestného oznámenia či tým, že informoval verejnosť. V tomto zmysle má právo sa vyjadrovať aj k prebiehajúcim súdnym konaniam, ako v tomto prípade. Mal by však brať na zreteľ rovnováhu medzi touto svojou povinnosťou či právom a prezumpciou nevinu a právom na ochranu osobnosti osoby, voči ktorej vyvodil podozrenie z činnosti v rozpore so zákonom. V tomto zmysle sa vyhnúť vyjadreniam, ktoré stotožňujú zodpovednosť za škodu, ktorá v súvislosti s porušením povinností žalobkyne vznikla, a ktorá v čase vyhlásení bola vyčíslená protokolom o kontrole, so zodpovednosťou trestnoprávnou. Z vykonanej kontroly či znaleckého dokazovania nevyplýva, že by si žalobkyňa prisvojila potraviny vo vyčíslenej sume, ostatne to ani nebolo predmetom skúmania. Je podstatný rozdiel medzi vyvodením zodpovednosti za škodu a tvrdením o obohatení sa v dôsledku porušenia svojich povinností. Obvinenie z rozkrádania je jednoznačným prezumovaním viny žalobkyne a to štátnym orgánom, v tomto zmysle takéto vyhlásenie súd považuje za porušujúce právo žalobkyne na ochranu osobnosti.

26. Žalovaný v 3. rade pokiaľ ide o dňa 30.04.2002 v denníku "SME", publikovaný článok s titulkom "Vedúca školskej jedálne okrádala deti" z hľadiska jeho obsahu prevzal z tlačovej agentúry TASR. Z hľadiska obsahu článku, odhliadajúc od jeho titulku, súd nepovažuje tvrdenia za nepravdivé ani difamujúce. Predmetnom článku bolo informovanie o výsledku kontroly vykonanej orgánom štátnej správy a o jeho záveroch, tiež o výsledku súdneho konania v pracovnoprávnej veci. Pokiaľ článok obsahoval nepresnosti v určení zistenej výšky škody vychádzajúc z existujúceho protokolu o kontrole, v označení orgánu či osoby vykonávajúcej predmetnú kontrolu, označení charakteru potravín, či presnej špecifikácie dôvodov rozhodnutia v pracovnoprávnej veci, tu súd uvádza, že tieto nie sú spôsobilé zásahu do osobnostných práv žalobkyne, a v tom zmysle nespádajú pod § 19 ods. 1 Z.č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači. Žalovaný v 3. rade však zasiahol do osobnostných práv žalobkyne tým, že v titulku článku jeho obsah zhrnul do tvrdenia, ktorým jednoznačne označil žalobkyňu za osobu, ktorá okráda deti. Publikoval tak difamujúci výrok, ktorým zasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, poškodzujúci jej česť a dobrú povesť. Spojil zodpovednosť za škodu s prisvojovaním si prospechu a to na úkor detí. Súd má za to, že takýto výrok má difamujúci charakter, bez ohľadu na výsledok trestného konania, o to viac, že žalobkyňa bola spod obžaloby oslobodená - a to preto, že nebolo preukázané, že sa stal skutok pre ktorý bola obžalovaná stíhaná. V tomto prípade právo na slobodu prejavu v porovnaní

s právom na ochranu osobnosti občana neobstojí a to preto, že takýto výrok bez rozhodnutia o vine v trestnom konaní nie je informáciou, ale hodnotením osoby - teda je súdom.

27. Je pravdepodobné, že pokiaľ sú publikované difamujúce vyhlásenia v periodickej tlači, tieto sa stanú známymi blízkym osobám dotknutej osoby. Súd zotrúva na svojej úvahe, že postoj blízkej osoby v zmysle druha, manžela (či aj priateľov) k dotknutej osobe by bol ovplyvnený ich vzájomným blízkym rodinným či priateľským vzťahom, ktorý by paradoxne zverejnenie difamujúcich výrokov, nemalo ohroziť.

28. Žalobný petit (návrh výroku rozsudku súdu) musí byť presný, určitý a zrozumiteľný. Pokiaľ je tento nesprávny, t.j. vymedzenie práv a im zodpovedajúcich povinností v ňom obsiahnutých je nepresné, prevzatie takéhoto petitu do výroku rozhodnutia by malo za následok nevykonateľnosť rozhodnutia. Uvedené požiadavky nie sú formálne, ale nevyhnutné pre výsledok konania, teda pre to, aby rozhodnutie bolo vykonateľné a aby mohli nastať účinky zamýšľané navrhovateľom (I. ÚS 233/97). Vychádzajúc zo žalobného návrhu súd zamietol návrh na publikovanie ospravedlnenia žalovaným v 3. rade v znení podľa žaloby. Žalobkyňa špecifikovala, ktoré informácie považuje za nepravdivé, pričom tieto súd poukazujúc na odôvodnenie vyššie nepovažuje za nepravdivé a zároveň dotýkajúce sa cti žalobkyne. Takouto informáciou podľa názoru súdu je výrok o tom, že žalobkyňa okrádala deti, žalobkyňa však žalobný návrh v priebehu konania nezmenila, a neodzrkadľuje sa v texte ospravedlnenia, ktoré vytyka článku jeho obsah, teda konkrétne informácie viď bod 2. odôvodnenia. Pokiaľ by súd vyhovel návrhu v navrhovanom znení, bol by v rozpore s vykonaným dokazovaním, pokiaľ by ho upravil sám, prekročil by svoju právomoc, pretože by nešlo o zosúladenie znenia s objektívnym právom, ale o tvorbu žalobného návrhu súdom.

29. Porušenie prezumpcie nevinoty je závažným zásahom do osobnostných práv občana. Žalobkyňa, hoci bolo jej meno označené len krstným menom a iniciálou jej priezviska, bola identifikovateľná, ostatné identifikačné znaky a to spojitosť so zamestnávateľom, že ide o vedúcu školskej jedálne, v malom meste Partizánske ju dostatočne a nezameniteľne identifikovali, preto súd považuje zásah ho jej práv za preukázaný a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za dôvodnú. Miera zásahu do osobnostných práv žalobkyne je tak daná objektívne takým spôsobom ako u inej osoby, ktorá je obvinená z trestnej činnosti no spod obžaloby je neskôr oslobodená. Také poškodenie cti a dobrej povesti občana je nesporne mimoriadnym dôvodom odôvodňujúcim okrem iných nárokov aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pretože však žalobkyňa nepreukázala žiadny mimoriadny a hlavne opodstatnený následok na život a svoju povesť, okrem lokálneho, v mieste jej bydliska, a zásahu do povesti v rodine a osôb z okruhu známych, súd nepriznal náhradu nemajetkovej ujmy v žalovanej výške, ale priznal nemajetkovú ujmu vo výške 2000,- €, ktorú považuje za primeranú poukazujúc prioritne na satisfakčný význam, nie význam v podobe ocenenia povesti osoby a váženia povesti hodnotou náhrady ujmy v peniazoch. K odôvodneniu výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobkyňou, kde v podstate uvádza, že následkom článku v denníku SME stratila zamestnanie, možnosť zamestnať sa do budúcnosti, tiež stratila životného partnera, ktorý ju opustil, jej životná úroveň sa znížila tým, že bola nezamestnaná, pričom uverejnenie predmetného článku malo priamu súvislosť s tým, že sa stala invalidnou a trpela nie len ona ale aj jej zverenú deti, tak je potrebné uviesť, že predmetné následky - najmä priamu súvislosť medzi konaním žalovaného v 3. rade a uvedenými následkami nepreukázala, hoci sama môže byť o tejto príčinnej súvislosti presvedčená. Súd ani nepovažuje za pravdepodobné, že by jediný (žalovaný nevydal o veci sériu článkov, nebolo preukázané, že by danú tému rozvíjal a utvrdzoval čitateľa o vine žalobkyne) čo i difamujúci článok v tlači sám o sebe bol spôsobilý mať za následok tak rozsiahle závažné následky na budúcnosť človeka ba jeho rodiny. Je potrebné uviesť, že v čase vydania predmetného článku už prebiehal pracovnoprávny spor, trestné konanie, boli minimálne v okruhu zamestnancov školy, osôb čo akýmkoľvek spôsobom boli s vecou spojení ústnym podaním známe informácie, o ktorých žalovaný v 3. rade informoval, ktoré boli vykladané práve vo svetle vnímania žalovanej a dovtedy požívanej povesti, a to buď tak, že tieto osoby žalobkyňu dôverovali, alebo nie.

30. Súd rovnako ako žalovaný v 3. rade, v súlade s judikatúrou má za to, že na objektívne a spravodlivé posúdenie skutkových okolností je potrebné zohľadniť väzbu medzi titulkom a článkom, nespochybňuje ani zrejmú funkciu titulku, a to upútať čitateľa na obsah článku. Zjednodušené ba i expresívnejšie vyjadrenie obsahu by však nemalo byť v rozpore s jeho obsahom v tom zmysle, aby celkový význam článku viedol k nepravdivému úsudku a to takému, ktorý je spôsobilý zasiahnuť česť a dobrú povesť človeka.

31. Podrobne zverejnený článok testu proporcionality možno dospieť k právnomu záveru, že porušenie práva na ochranu osobnosti žalobkyne je také intenzívne, že presahuje právo na slobodu prejavu a na informácie. Tu je potrebné uviesť, že nie je zmyslom práva na slobodu prejavu ochrana akéhokoľvek prejavu, ale prejavu hodného ochrany nenarušujúceho svojvoľným spôsobom osobnosť dotknutej osoby, ani ochrana práva informovať vedome a účelovo nepravdivo či zavádzajúco (napríklad za účelom upútania senzáciou a zvýšenia komerčného záujmu o produkt). Nemožno nevziať na zreteľ aj to, že aplikovanie slobody prejavu v tlači a najmä komerčnej sfére je späté s prirodzeným účelom, upútať za účelom produkt predat'. Potenciál upútať čitateľa titulkom "Vedúca školskej jedálne okrádala deti" je nepomerne vysoký, titulok je konkrétny, nepripúšťajúci iný výklad, pritom navodzuje dojem, že obsah článku, hoci z neho vyplynie, že nie je o vine vedúcej školskej jedálne právoplatne rozhodnuté, nedáva iný zmysel ako, že táto vedúca deti okrádala, teda vedome deti na svoj prospech ochudobňovala. V tom vidí súd rozdiel oproti právnomu názoru uvedenému v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 340/2009, obsahom ktorého bolo použitie testu proporcionality na titulok článku s názvom "Harabin chráni vrahov", ktorý možno vykladať viaczmyselne, teda aj "postupovať v súlade so zákonom, a chrániť tak práva určitej osoby bez ohľadu na jej povest'".

32. Z hľadiska jednotlivých súčastí testu proporcionality potom je potrebné uviesť nasledovné. 1. Žaloba žalobkyne uspeje v teste vhodnosti, pretože žaloba na ochranu osobnosti je prostriedkom na ochranu pred neoprávnenými zásahmi do tohto práva. Pôsobí jednak satisfakčne, pretože úspech žaloby môže spočívať buď v aktívnom konaní žalovaného v podobe ospravedlnenia, alebo v náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pôsobí aj preventívne, pretože žalovaný si bude vedomý hranice, za ktorou už právo na slobodu prejavu už musí ustúpiť právu na ochranu osobnosti a do budúca sa ďalším neprímeraným zásahom vyvaruje. 2. Žaloba je primeraná aj z hľadiska testu nevyhnutnosti, v tomto prípade k uverejneniu predmetného článku došlo, žalobkyňa tak nemala inú možnosť ako domáhať sa ochrany svojho práva súdnou cestou. Už len z hľadiska obrany žalovaného v 3. rade je zrejmé, že tento nebol prístupný mimosúdnemu riešeniu sporu, keďže má za to, že článok nemá difamujúci charakter. 4. Pokiaľ ide o test proporcionality v užšom zmysle a váženie kolízie dvoch protichodne stojacich základných práv, súd uvádza nasledovné.

33. K otázke KTO: Postavenie tlače, jej privilegovaného postavenia, nie je nijako spochybňované. Zmysel tlače je nie len stroho informovať, ale aj zviditeľňovať a tým dávať váhu rôznym spoločensky citlivo vnímaným témam, v tomto zmysle a práve na tento účel je prípustná určitá miera prehánania a provokácie. Toto právo však v sebe nesie zodpovednosť v podobe odlišovania "umenia provokácie" a profesionálneho vyjadrovania pred "lacným lákaním" na obsah hoc aj výslovne nepravdivým avšak príťažlivým titulkom. Tiež je podstatnou skutočnosťou, a možno pripustiť na to, že žalobkyňa bola vedúcim zamestnancom plateným zo štátneho rozpočtu, a obsah článku možno považovať za jej kritiku, titulok článku je však výrokom - súdom. Tiež možno pripustiť, že vzdelaný čitateľ si utvára úsudok nie len podľa titulku článku. Pokiaľ je však tento výrok, má okrem funkcie upútať aj výpovednú hodnotu - inými slovami môže byť aj jeho výstižným zhrnutím, ktorý je podávaný čitateľovi. ČO: úlohou titulku je upútať, obsahom článku je informovať. Žalovaný v 3. rade, získal informácie, ktoré boli predmetom článku z oficiálnych zdrojov, nemal povinnosť preverovať si ich pravdivosť, realizoval svoje právo na slobodu prejavu informoval o otázkach verejného záujmu. Tu je však potrebné uviesť, že takouto informáciou už nebola informácia o tom, že by žalobkyňa bola vinná z okrádania detí, ktorá bola strohým obsahom titulky článku. KDE: Článok bol uverejnený v denníku SME s celoslovenskou pôsobnosťou a bol dielom autora článku ako fyzickej osoby, pričom žalovaným v 3. rade je vydavateľ. Z hľadiska závažnosti zásahu do práva na ochranu osobnosti aj z hľadiska výšky nemajetkovej ujmy, je významné to, že vo vzťahu k televízii je dopad difamujúceho článku miernejší, okruh osôb na ktoré mohli vnímať a ďalej rozširovať zmysel článku však nebol bezvýznamný, ide o denník s celoslovenskou pôsobnosťou, pričom aj svedok žalobkyne uviedol, že na jeho rozhodovanie mal vplyv aj článok v denníku SME. KEDY: Článok bol uverejnený v čase, keď bola téma aktuálna /pracovnoprávny spor, trestné konanie/ a zrejme aj ústne od zdroja (osôb, ktoré nezdiedali verziu žalobkyne) podávaná. Aj samotná žalobkyňa žaluje viacerých pôvodcov difamujúcich informácií o jej osobe. Aj svedok žalobkyne uvádza, že na jeho správanie k žalobkyňi mali vplyv informácie, ktoré boli v tom čase medzi ľuďmi známe. Ich zdroj, či obsah nemožno obmedziť len na článok v denníku SME. Rovnako ani mieru závažnosti takéhoto difamujúceho článku nemožno zvýrazniť medzi inými, preto súd určil výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch v rovnakej výške ako u žalovaného v 1. rade - zdroj informácií prvotný. Súdom považuje za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy aj v peniazoch z dôvodu potreby účinnej ochrany osobnosti občana pred nedôstojným a nie zmysel objektívne informovať plniacim účelom tlače. AKO: Poukazujúc už čiastkovo aj na úvahy

súdu uvedené vyššie, samotný obsah článku s názvom "Vedúca školskej jedálne okrádala deti", nemá difamujúci charakter, žalovaný sa nijako významne nevychýlil od účelu informovať o verejnej veci. Nepravdivý výrok spôsobilý zasiahnuť do práva žalobkyne na ochranu osobnosti je titulok článku. Tento je organickou súčasťou článku, ktorý hoci má úlohu upútať zároveň však zavádza čitateľa v tom zmysle, že dáva odpoveď na otázku zavinenia práve vedúcou školskej jedálne, obyvateľmi žijúcimi v regióne a zaujímavými sa o tamojšie dianie ako aj osobami, ktoré osobu žalobkyne v tom čase poznali identifikovateľná ako žalobkyňa. Pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobkyňa priamo neuvádza ako nepravdivý výrok ten, že okrádala deti z obsahu samotnej žaloby je zrejmé, že zmyslom podania žaloby je práve ochrana osobnosti v súvislosti so zverejnením článku s uvedeným titulkom. Hoci pokiaľ ide o spôsob ospravedlnenia je súd viazaný jeho znením z hľadiska dôvodnosti žaloby ako takej a aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nemožno vychádzať z toho, že sa žalobkyňa práva na ochranu osobnosti v súvislosti so zverejneným článkom nedomáha.

34. Poukazujúc na odôvodnenie v bodoch 28 a 33 súd nedospel k právnomu záveru, že by bol nárok žalobkyne v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za premlčaný, pretože predmetný článok bol publikovaný 30.04.2002 a žalobu žalobkyňa podala dňa 10.06.2002, pričom už v odôvodnení žaloby uvádza, že sa domáha ochrany osobnosti a nemajetkovej ujmy v súvislosti s informáciami, ktoré o nej žalovaní uverejnili, pričom v informáciách sa hovorí aj o tom, že okrádala deti. Hoci znenie ospravedlnenia doplnila až dodatočne ako aj špecifikáciu nepravdivých tvrdení, z obsahu žaloby nemožno nevidieť súvis medzi domáhaním sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v súvislosti s obvinením z okrádania detí.

35. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

36. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

37. Súd o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému v 3/ rade proti žalobkyne náhradu trov konania nepriznal pouhým § 257 CSP. Žalovaný v 3. rade si proti žalobkyne uplatnil trovy konania. Žalobkyňa mala v konaní neúspech vo väčšej časti, pretože súd zamietol jej návrh v časti ospravedlnenia aj vo väčšej časti výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Súd však zohľadnil tú okolnosť hodnú osobitného zreteľa, že išlo o žalobu občana proti vydavateľovi periodickej tlače, kde občan je osobou, ktorá vo svojej podstate nemôže ovplyvniť to akým spôsobom bude o nej informované a pokiaľ sa následne žalobou na ochranu osobnosti domáha nápravy, ako aj sám žalovaný v 3. rade uvádza, dostáva sa do pozície, kde je vážny zásah do práva na ochranu osobnosti jednotlivca a práva na slobodu prejavu novinára a privilegovaného postavenia tlače ako "strážneho psa demokracie". Žaloba žalobkyne nebola v celku bezdôvodná, súd jej v časti vyhovel, pričom výška nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je matematicky vyčísliteľná a je v určitom zmysle výsledkom odôvodnenej úvahy súdu, preto súd o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému v 3/ rade proti žalobkyne náhradu trov konania nepriznal

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku m o ž n o podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Partizánske, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolanie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.